

Arrest

nr. 223 379 van 27 juni 2019
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat L. MEEUWISSEN
Laagland 22
2930 BRASSCHAAT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, X, X en X, die verklaren van Congolese (D.R.C.) nationaliteit te zijn, op 7 april 2015 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 11 december 2014 houdende een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 april 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 mei 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. VAN DEN BOSSCHE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die *loco* advocaat L. MEEUWISSEN verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat C. DECORDIER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Op 20 september 2010 verklaart de eerste verzoekende partij zich vluchteling. Op 30 augustus 2012 weigert de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) haar de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus. Op 10 januari 2013, bij arrest nr. 94 779, stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) met betrekking tot het tegen deze beslissing ingediende beroep de afstand van het geding vast.

1.2 Op 12 september 2011 dienen de eerste verzoekende partij en de heer A. M. voor zichzelf en hun op dat moment drie minderjarige kinderen (de tweede, derde en vierde verzoekende partij) een

aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), omwille van een medische problematiek van de tweede en de derde verzoekende partij. Op 17 oktober 2011 wordt deze aanvraag ontvankelijk verklaard. Op 13 juli 2012 wordt deze aanvraag ongegrond verklaard. Op 13 november 2018, bij arrest nr. 212 264, verwerpt de Raad het tegen deze beslissing ingestelde beroep.

1.3 Op 16 april 2013 verklaart de eerste verzoekende partij zich opnieuw vluchteling. Op 19 augustus 2013 weigert de commissaris-generaal haar opnieuw de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus. Op 7 november 2013, bij arrest nr. 113 509, verwerpt de Raad het tegen deze beslissing ingestelde beroep.

1.4 Op 20 maart 2014 dient de eerste verzoekende partij voor zichzelf en haar op dat moment drie minderjarige kinderen (de tweede, derde en vierde verzoekende partij) een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, ook ditmaal omwille van een medische problematiek van de tweede en de derde verzoekende partij. Op 11 december 2014 wordt deze aanvraag onontvankelijk verklaard, omdat de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de voormelde aanvraag reeds werden ingeroepen in het kader van de in punt 1.2 aangehaalde aanvraag van 12 september 2011.

1.5 Op 11 december 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de gemachtigde) ten aanzien van de eerste verzoekende partij en de op dat moment minderjarige tweede en derde verzoekende partij enerzijds en ten aanzien van de op dat moment reeds meerderjarige vierde verzoekende partij anderzijds tevens een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Dit zijn de eerste en de tweede bestreden beslissing, die op 6 maart 2015 aan de eerste respectievelijk de vierde verzoekende partij ter kennis werden gebracht en die luiden als volgt:

“(…) De mevrouw (...) nationaliteit: Congo (Dem. Rep.) (...)”

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naartoe te begeven,

binnen 7 dagen na de kennisgeving

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum. (...)”

1.6 Op 11 december 2014 neemt de gemachtigde ten aanzien van de eerste verzoekende partij en de op dat moment minderjarige tweede en derde verzoekende partij enerzijds en ten aanzien van de op dat moment reeds meerderjarige vierde verzoekende partij anderzijds ook een beslissing houdende een inreisverbod (bijlage 13^{sexies}) van twee jaar. Het tegen deze beslissingen bij de Raad ingestelde beroep is gekend onder het rolnummer 170 062.

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekende partijen werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van de verzoekende partijen.

3. Over de ontvankelijkheid

In haar nota met opmerkingen werpt de verwerende partij een exceptie van gebrek aan belang wegens gebonden bevoegdheid op. Ter terechtzitting van 16 mei 2019 geeft zij aan niet langer te volharden in deze exceptie, zodat de Raad erover geen uitspraak moet doen.

4. Onderzoek van het beroep

4.1.1 In een eerste middel gericht tegen de eerste bestreden beslissing, voeren de verzoekende partijen de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Zij zetten in hun verzoekschrift het volgende uiteen:

“Doordat het bevel om het grondgebied te verlaten geen rekening houdt met de mogelijke stopzetting van de behandeling en de gevolgen daarvan op de medische problemen van de minderjarige kinderen van eerste verzoekende partij.

Terwijl de bij de medische regularisatieaanvraag dd. 20 maart 2014 bijgevoegde medische attesten duidelijk aantonen dat A(...) M(...) MU(...) en An(...) M(...) MA(...) lijden aan medische aandoeningen waarbij een adequate behandeling noodzakelijk is.

Door hun aandoening zal een terugkeer van A(...) M(...) MU(...) en An(...) M(...) MA(...) naar hun land van herkomst een blootstelling aan een onmenselijke of vernederende behandeling zijn of met zich meebrengen.

Het EHRM oordeelt dat een verwijdering een schending van artikel 3 EVRM kan uitmaken wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 EVRM. Artikel 3 EVRM verplicht de verdragstaten de betroffene persoon dan niet naar dat land te verwijderen.

Om de ernstige en bewezen motieven te beoordelen moet men de te verwachten gevolgen van de verwijdering onderzoeken en hierbij rekening houden met de algemene situatie van dat land en met de specifieke situatie van de verzoekende partij. Bij de evaluatie van de algemene situatie in het land hecht het EHRM belang aan recente verslagen van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens of aan overheidsbronnen. Eventuele slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur leidt op zich niet tot een schending van artikel 3 EVRM. Wanneer men enkel beschikt over algemene informatie moeten specifieke beweringen gestaafd worden met andere bewijselementen.

Dat in casu eerste verzoekende partij voldoende bewijselementen naar voren brengt betrekking hebbende op de specifieke situatie van haar minderjarige kinderen.

Tuberculose is in Congo immers de grootste doderoorzaak en aan een stevige opmars bezig, ingevolge de grote armoede, de slechte leefomstandigheden en de moeilijke toegang tot de gezondheidsvoorzieningen.

Meer nog, de gezondheidszorg in Congo is geheel ondermaats: er is nergens plaats voor patiënten met tuberculose die een lange en zware behandeling dienen te ondergaan.

Dat artikel 3 EVRM derhalve met zekerheid zal geschonden zijn wanneer verzoekende partij en haar minderjarige kinderen door de tenuitvoerlegging van het bevel om het grondgebied te verlaten gedwongen worden om terug te keren naar het land van herkomst.

Het middel is derhalve gegrond.”

4.1.2 Artikel 3 van het EVRM luidt als volgt:

“Niemand mag worden onderworpen aan foltering of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.”

Deze bepaling bekrachtigt één van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 218).

Het komt een verzoekende partij toe om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat zij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (zie EHRM 11 oktober 2011, *Auad/Bulgarije*, § 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754). In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. *mutatis mutandis*: EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 81; EHRM 30 oktober 1991, *Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk*, § 107; EHRM 20 maart 1991, *Cruz Varas en cons./Zweden*, §§ 75-76). De gemachtigde moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, §§ 293 en 388).

De verzoekende partijen voeren aan dat de eerste bestreden beslissing geen rekening houdt met de mogelijke stopzetting van de behandeling en de gevolgen daarvan op de medische problemen van de tweede en de derde verzoekende partij. Zij wijzen erop dat de bij de medische regularisatieaanvraag van 20 maart 2014 gevoegde medische attesten duidelijk aantonen dat de tweede en de derde verzoekende partij lijden aan medische aandoeningen waarbij een adequate behandeling noodzakelijk is, en dat een terugkeer door hun aandoening een blootstelling aan een onmenselijke of vernederende behandeling is of met zich meebrengt. Zij geven aan dat zij voldoende bewijselementen naar voren brengen die betrekking hebben op de specifieke situatie van de tweede en de derde verzoekende partij.

Vervolgens stellen de verzoekende partijen dat tuberculose in Congo “*immers*” de grootste doder is, aan een stevige opmars bezig is en dat de gezondheidszorg in Congo geheel ondermaats is, in die zin dat er nergens plaats is voor patiënten met tuberculose die een lange en zware behandeling moeten ondergaan.

De Raad wijst er vooreerst op dat niet wordt betwist dat het verwijderen van een vreemdeling, gelet op de gezondheidstoestand van de betrokkene, in bepaalde gevallen een schending van artikel 3 van het EVRM kan uitmaken, en dat een onderzoek in het licht van het voormelde artikel 3 in het kader van een verwijderingsbeslissing noodzakelijk is.

In casu stelt de Raad vast dat uit het administratief dossier blijkt dat de gemachtigde op 11 december 2014 niet enkel de eerste bestreden beslissing heeft genomen, maar tevens de op 20 maart 2014 ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet onontvankelijk heeft verklaard. De medische documenten die in het kader van deze aanvraag werden voorgelegd, hadden betrekking op de tweede en de derde verzoekende partij (op dat moment zestien respectievelijk dertien jaar oud), die beiden lijden aan sikkelcelanemie. In zijn medische adviezen van 5 december 2014 heeft de ambtenaar-geneesheer de medische stukken van de voormelde aanvraag van 20 maart 2014 vergeleken met de stukken die waren voorgelegd in het kader van een eerdere aanvraag van 12 september 2011. Hij stelde daarbij vast dat de voorgelegde standaard medische getuigschriften van 3 maart 2014 geen enkele nieuwe diagnose stelden en dat zij enkel de reeds eerder vastgestelde gezondheidstoestand bevestigden. Op basis van deze vaststelling oordeelde de gemachtigde op 11 december 2014 dat de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de relevante aanvraag van 20 maart 2014 reeds waren ingeroepen in het kader van de eerdere aanvraag van 12 september 2011, en verklaarde hij de aanvraag van 20 maart 2014 overeenkomstig artikel 9ter, § 3, 5° van de vreemdelingenwet onontvankelijk. De verzoekende partijen hebben geen beroep bij de Raad ingesteld tegen de voormelde beslissing van 11 december 2014, zodat deze definitief is geworden. Verder wijst de Raad er nog op dat de eerste aanvraag van 12 september 2011, die op 17 oktober 2011 onontvankelijk werd verklaard, ten gronde werd onderzocht en dat de ambtenaar-geneesheer in zijn medische adviezen van 6 juli 2012 en 12 juli 2012 oordeelde dat een adequate behandeling voor de tweede en de derde verzoekende partij beschikbaar en toegankelijk was in het land van herkomst, Congo. De aanvraag van 12 september 2011 werd ten gevolge van deze medische adviezen door de gemachtigde ongegrond verklaard, op 13 juli 2012. Deze beslissing werd wel aangevochten, maar het beroep werd door de Raad op 13 november 2018, bij arrest nr. 212 264, verworpen, zodat ook deze beslissing definitief is geworden.

Uit het bovenstaande blijkt dat de gemachtigde de medische toestand van de tweede en de derde verzoekende partij wel degelijk heeft onderzocht voor het nemen van het eerste bestreden bevel om het grondgebied te verlaten op 11 december 2014. Uit een combinatie van de ongegrondheidsbeslissing van 13 juli 2012 en de onontvankelijkheidsbeslissing van 11 december 2014 blijkt dat een adequate behandeling van de aandoening van de tweede en de derde verzoekende partij in Congo beschikbaar en toegankelijk is. Vervolgens stelt de Raad vast dat de verzoekende partijen niet uiteenzetten op welke manier toch een schending van artikel 3 van het EVRM zou voorliggen, ondanks het feit dat in het kader van een aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet een uitgebreid onderzoek van de medische toestand van de tweede en de derde verzoekende partij werd gevoerd. De Raad wijst in dit verband erop dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens een hoge drempel bepaalt voor de toepassing van artikel 3 van het EVRM, die zich *in se* beperkt tot de gevallen waarin de aandoening een risico inhoudt voor het leven gezien de kritieke gezondheidstoestand of het zeer vergevorderd stadium van de ziekte (cf. RvS 29 januari 2014, nr. 226.651; RvS 28 november 2013, nrs. 225.632 en 225.633). Artikel 9ter van de vreemdelingenwet omvat echter twee hypothesen, één die een ziekte vereist, die op zich een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, en één, zijnde de *in casu* relevante hypothese, die een aandoening vereist waarvoor de adequate behandeling niet beschikbaar en toegankelijk is. Aangezien artikel 9ter van de vreemdelingenwet zodoende een ruimere bescherming biedt dan artikel 3 van het EVRM, valt niet in te zien op welke manier de eerste bestreden beslissing in de geschetste omstandigheden het voormelde artikel 3 zou schenden. In deze zin wordt een schending van artikel 3 van het EVRM dan ook niet aannemelijk gemaakt.

Met betrekking tot de verwijzing naar tuberculose stelt de Raad vast dat de verzoekende partijen in hun verzoekschrift niet duidelijk maken waarop zij precies doelen. Zij geven niet aan dat de eerste, tweede of derde verzoekende partij aan tuberculose zou lijden en beperken zich verder tot loutere beweringen met betrekking tot de gezondheidszorg in Congo. In dit verband merkt de Raad nog op dat in de medische adviezen van 5 december 2014 wordt vermeld dat de medische attesten van 7 en 11 februari 2014 melding maken van een tuberculeus contact, maar dat daarbij aangegeven wordt dat de normale behandelingsduur zes maanden is en dat deze aldus voorbij is.

Met hun betoog kunnen de verzoekende partijen niet aannemelijk maken dat de eerste bestreden beslissing artikel 3 van het EVRM zou schenden.

Het eerste tegen de eerste bestreden beslissing gericht middel is ongegrond.

4.2.1 In een tweede middel gericht tegen de eerste bestreden beslissing, voeren de verzoekende partijen de schending aan van het redelijkheidsbeginsel. Ook lijken zij te verwijzen naar een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Zij zetten in hun verzoekschrift het volgende uiteen:

“Doordat het redelijkheidsbeginsel veronderstelt dat de genomen beslissing dient voort te spruiten uit een zorgvuldig onderzoek en een beslissing moet zijn die door ieder ander redelijk denkend mens of orgaan zou kunnen worden genomen en die men als een redelijk verantwoorde beslissing zou kunnen zien en aanvaarden.

Terwijl de Dienst Vreemdelingenzaken eerste verzoekende partij en haar twee minderjarige kinderen 7 dagen geeft om het grondgebied te verlaten waarop zij reeds meer dan 3 jaar verblijven.

Zodat de bestreden beslissing geenszins op redelijke wijze werd genomen.

Toelichting :

Het afgeleverde bevel tot het verlaten van het grondgebied dient dan ook te worden vernietigd om de volgende redenen:

Het redelijkheids- en voorzorgsbeginsel verplicht de overheid bij het nemen van beslissingen de nodige terughoudendheid aan de dag te leggen.

Indien de Dienst Vreemdelingenzaken het dossier van eerste verzoekende partij en haar minderjarige kinderen enigszins zorgvuldig had onderzocht, dan zou nooit tot aflevering van een bevel tot het verlaten van het grondgebied in hun hoofde zijn besloten.

Intussen verblijven eerste verzoekende partij en haar minderjarige kinderen reeds meer dan 3 jaar in ons land.

Bovendien bezitten eerste verzoekende partij en haar kinderen geen niet-precaire verblijfstitel bezitten voor eender welk derde land, hebben ze niets of niemand meer in Congo om op terug te vallen en hebben ze geen financiële middelen om de terugkeer naar Congo te bekostigen.

Het is dan ook geheel onbegrijpelijk dat de Dienst Vreemdelingenzaken besluit tot het afleveren van een bevel tot het verlaten van het grondgebied.

Men kan zich dan ook terecht de vraag stellen in hoeverre er sprake kan zijn van een redelijke besluitvorming?

De Dienst Vreemdelingenzaken beslist onvoldoende gefundeerd tot de aflevering van het bevel om het grondgebied te verlaten zonder rekening te houden met de hierboven aangehaalde argumenten, hetgeen niet redelijk en alleszins voorbarig is.

De bestreden beslissing voldoet bijgevolg niet aan het criterium dat het een beslissing moet zijn die door ieder ander redelijk denkend mens of orgaan zou kunnen worden genomen en die men als een redelijk verantwoorde beslissing zou kunnen zien en aanvaarden.

Ook dit middel is derhalve gegrond."

4.2.2 Het redelijkheidsbeginsel is slechts geschonden wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van een bepaalde keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is (cf. RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid dan weer de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De Raad stelt vast dat de eerste bestreden beslissing is gestoeld op artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet, met name op de vaststelling dat de eerste verzoekende partij (en de op dat moment nog minderjarige tweede en derde verzoekende partij) in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de vreemdelingenwet vereiste documenten. Vervolgens wordt aangegeven dat de betrokkene niet in het bezit is van een geldig visum. Deze vaststelling wordt door de verzoekende partijen in het geheel niet betwist, en deze vaststelling volstaat overeenkomstig artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet in principe om een bevel om het grondgebied te verlaten te schragen. De verzoekende partijen zetten geenszins concreet uiteen waarom de gemachtigde bij het nemen van de eerste bestreden beslissing kennelijk onredelijk of onzorgvuldig zou hebben gehandeld. Zij verwijzen weliswaar naar het feit dat zij reeds meer dan drie jaar in België verblijven, maar geven niet aan waarom de eerste bestreden beslissing om deze reden het redelijkheids- of het zorgvuldigheidsbeginsel zou schenden. Zij beperken zich verder tot vage verwijzingen en loutere beweringen met betrekking tot de mogelijkheid tot terugkeren naar Congo of een derde land, maar zij maken ook hiermee niet duidelijk waarom de eerste bestreden beslissing kennelijk onredelijk of onzorgvuldig zou zijn.

Een schending van het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het tweede tegen de eerste bestreden beslissing gericht middel is ongegrond.

4.3.1 In een eerste middel gericht tegen de tweede bestreden beslissing, voeren de verzoekende partijen de schending aan van artikel 8 van het EVRM.

Zij zetten in hun verzoekschrift het volgende uiteen:

“Doordat het bevel om het grondgebied te verlaten tweede verzoekende partij de facto verplicht naar Congo terug te keren.

Terwijl artikel 8 van het EVRM het recht op privéleven, familie- en gezinsleven beschermt.

Zodat het bevel om het grondgebied te verlaten lastens tweede verzoekende partij desbetreffend artikel schendt.

Toelichting:

De bij beslissing dd. 11 december 2014 onontvankelijk verklaarde medische regularisatieaanvraag werd immers ingediend op grond van de ziekte van de minderjarige broer en zus van tweede verzoekende partij, An(...) M(...) MA(...) en A(...) M(...) MU(...).

Aangezien tweede verzoekende partij op dat ogenblik nog minderjarig was, werd zij mee opgenomen op de aanvraag als deel uitmakende van het kerngezin.

Op het ogenblik van de onontvankelijkheidsbeslissing was tweede verzoekende partij evenwel meerderjarig geworden, zodat een afzonderlijk bevel om het grondgebied te verlaten aan haar werd afgeleverd.

Indien het bevel om het grondgebied te verlaten lastens eerste verzoekende partij zou vernietigd worden ingevolge een schending van artikel 3 EVRM, zou dit tot gevolg hebben dat enkel tweede verzoekende partij het land dient te verlaten en aldus gesplitst wordt van haar moeder, broer en zus.

Deze permanente inbreuk op het gezinsleven van tweede verzoekende partij zou nooit de proportionaliteitstoets van artikel 8 EVRM doorstaan!

Het middel is derhalve gegrond.”

4.3.2 De Raad stelt vast dat de verzoekende partijen de door hen aangehaalde schending van artikel 8 van het EVRM door de tweede bestreden beslissing, die betrekking heeft op de vierde verzoekende partij, volledig stoelen op de premisse dat de eerste bestreden beslissing, die betrekking heeft op de eerste drie verzoekende partijen, zou worden vernietigd.

Hoger heeft de Raad echter vastgesteld dat de beide middelen die ten aanzien van de eerste bestreden beslissing zijn ontwikkeld, ongegrond zijn. Bijgevolg is er geen sprake van een vernietiging van de eerste bestreden beslissing en mist de uiteenzetting van de verzoekende partijen met betrekking tot de tweede bestreden beslissing aldus feitelijke grondslag.

Het eerste tegen de tweede bestreden beslissing gericht middel is ongegrond.

4.4.1 In een tweede middel gericht tegen de tweede bestreden beslissing, voeren de verzoekende partijen de schending aan van het redelijkheidsbeginsel. Ook lijken zij te verwijzen naar een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Zij zetten in hun verzoekschrift het volgende uiteen:

“Doordat het redelijkheidsbeginsel veronderstelt dat de genomen beslissing dient voort te spruiten uit een zorgvuldig onderzoek en een beslissing moet zijn die door ieder ander redelijk denkend mens of orgaan zou kunnen worden genomen en die men als een redelijk verantwoorde beslissing zou kunnen zien en aanvaarden.

Terwijl de Dienst Vreemdelingenzaken tweede verzoekende partij 7 dagen geeft om het grondgebied te verlaten waarop zij reeds meer dan 3 jaar verblijft.

Zodat de bestreden beslissing geenszins op redelijke wijze werd genomen.

Toelichting :

Het afgeleverde bevel tot het verlaten van het grondgebied dient dan ook te worden vernietigd om de volgende redenen:

Het redelijkheids- en voorzorgsbeginsel verplicht de overheid bij het nemen van beslissingen de nodige terughoudendheid aan de dag te leggen.

Indien de Dienst Vreemdelingenzaken het dossier van tweede verzoekende partij enigszins zorgvuldig had onderzocht, dan zou nooit tot aflevering van een bevel tot het verlaten van het grondgebied in hun hoofde zijn besloten.

Intussen verblijft tweede verzoekende partij reeds meer dan 3 jaar in ons land.

Bovendien bezit tweede verzoekende partij geen niet-precaire verblijfstitel bezitten voor eender welk derde land, heeft ze niets of niemand meer in Congo om op terug te vallen en heeft ze geen financiële middelen om de terugkeer naar Congo te bekostigen.

Het is dan ook geheel onbegrijpelijk dat de Dienst Vreemdelingenzaken besluit tot het afleveren van een bevel tot het verlaten van het grondgebied.

Men kan zich dan ook terecht de vraag stellen in hoeverre er sprake kan zijn van een redelijke besluitvorming?

De Dienst Vreemdelingenzaken beslist onvoldoende gefundeerd tot de aflevering van het bevel om het grondgebied te verlaten zonder rekening te houden met de hierboven aangehaalde argumenten, hetgeen niet redelijk en alleszins voorbarig is.

De bestreden beslissing voldoet bijgevolg niet aan het criterium dat het een beslissing moet zijn die door ieder ander redelijk denkend mens of orgaan zou kunnen worden genomen en die men als een redelijk verantwoorde beslissing zou kunnen zien en aanvaarden.

Ook dit middel is derhalve gegrond."

4.4.2 De Raad stelt vast dat het betoog van de verzoekende partijen in het kader van het tweede middel gericht tegen de tweede bestreden beslissing volledig gelijkloopt met het betoog dat zij in het kader van het tweede middel gericht tegen de eerste bestreden beslissing hebben aangevoerd. Het volstaat dan ook om *mutatis mutandis* te verwijzen naar de vaststellingen die de Raad in dit verband heeft gemaakt.

Het tweede tegen de tweede bestreden beslissing gericht middel is ongegrond.

4.5 De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig juni tweeduizend negentien door:

mevr. I. VAN DEN BOSSCHE,
dhr. M. DENYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

I. VAN DEN BOSSCHE